

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CIOCÂRLIE, LIVIUS

**Viața în paranteză / Livius Ciocârlie. - Ed. a 2-a, rev. și
adăug. - București : Tracus Arte, 2018**

ISBN 978-606-023-001-4

821.135.1

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția nr. 2, sector 1

© 2018 Tracus Arte

Livius Ciocârlie

Viața în paranteză Jurnal

— ediția a II-a, revăzută și adăugită —

Tracus Arte

2018

Revăzând ce am făcut până acum, îmi dau seama, lucru caraghios, că, vrând să fiu scriitor, mă pregătesc să devin, chiar dacă nimeni nu știe, ceea ce n-am admirat niciodată – o personalitate culturală. Sper măcar că una „de seamă”. Parcă le văd pe profesoarele de română scoțându-mi ideile la tablă.

Mă găsesc, mi se pare, în situația lui Eric Tabarly, navigatorul singuratic care a străbătut Atlanticul, dacă ar fi pretins astă-vară că el a descoperit America.

’65. Au murit Călinescu, Gheorghiu-Dej, l-au trântit pe Beniuc, a plecat domnul Lidolt în Germania, am făcut două luni de armată. „Tovarășe sublocotenent!”

Am sosit seara într-un oraș. În lumina difuză a lămpilor, am mers pe bulevarde fabuloase, pe străzi adânci mărginite de parcuri vaste, am intrat în cvartale închise din trei părți, de unde răzbăteau amenințări fierbinți. Pe șosele mărginașe treceau automobile științifico-fantastice. Totul era nelimitat în profunzime, vibrând de tensiune emoțională. A doua zi am străbătut aceleași locuri într-un autocar turistic. Totul era banal și strâmt, ca în orice alt oraș.

Au fost construcții noi și fluvii. Eram tâlhari de orașe. La poarta unuia, ne-au cerut trei sute de părți pentru fiecare parte luată de

noi. Ne-am întors de unde veneam. Mergeam legănând săbiile pe umeri. Nu eram triști. Sub un copac m-am luptat cu un soldat. A aruncat o lamă ca de spadă, făcându-mi o rană adâncă între coapse, din care țâșnea sânge negru. Cineva a venit să mă oblojească. I-am spus: „M-a omorât!”. A clătinat din cap, încuviințând.

Mă strigă Sorin (Titel) de la colțul casei unde a locuit colegul meu de la *Loga*, Perlstein. A alunecat pe o șină de tramvai și s-a lovit la nas, de unde sângele i s-a tras sub ochi. Mă întreabă dacă să-și pună ochelari. E cu Iulian Neacșu, tânăr scriitor, cu față frumoasă și aer intransigent. Comunicare din partea lui Sami Damian: i se pare interesantă „copilăria”, dar numai în calitate de cititor, nu și ca șef la proză al *Gazetei literare*. Îmi cere ceva care dacă nu va fi publicabil, măcar să nu fie nepublicabil. E o nuanță, spune I. N. Fără să vreau, îi răspund nepoliticos și mă privește rece. Îi vine greu să-și scoată mănua când îi întind mâna. A trecut o săptămână de la moartea lui Nelu. Acum un an terminasem convocarea și ne dăduseră de câteva zile la plutoane. Mă împrietenisem cu locotenentul-major Tecuțoiu.

Când vii dinspre Eșelnița, după ce ai trecut de panoul indicator și de un podeț, vezi pe stânga, sub coasta dealului, case izolate, încă țărănești. Pe dreapta e câmp și mai încolo Dunărea, cu câte un vapor, și deja sunt șlepuri trase la mal. Câmpul dispare și vezi curțile șantierului naval cu porți din loc în loc, iar dincolo de zid diverse clădiri. Trece și șantierul, drumul pare mai îngust și, pe dreapta, puțin lăsată, e o casă veche cu o firmă pe jumătate ștearsă, scrisă cu ulei direct pe zid. Când cobori din tren, vezi mai întâi scheletul metalic al peronului despre care se spune că ar fi fost acoperit cu sticlă, dusă mai târziu la gara de la Turnu-Severin. Te uiți la trenul care pleacă, ai în față curba dinspre București, frunzișuri de copaci, Dunărea și dealurile de la sârbi. Treci printre flori, te oprești în fața unei uși, scoți buletinul de identitate, i-l arăți

milițianului și îi explici că ai venit la bunici, sau că ai venit la rude, ori la înmormântarea lui Nelu. Când ai ajuns la intrarea în oraș, unde începe asfaltul, asfaltul continuă acum până la Eșelnița, deci unde începea asfaltul, ai în față două drumuri. Unul e nepietruit și trece pe sub deal, dar nu te duci pe acolo decât cel mult la întoarcere și mai ales în ultimul timp, de când s-a schimbat traseul autobuzelor. Mergi pe celălalt, dintr-odată mai repede și nescuturat. Ascultă cum bate potcoava în asfalt și te uiți la case. Cobori pe dreapta sau pe stânga niște trepte de piatră și urci în autobuz, ceri bilet până la parc. Urci în căruță lângă Vasile. Vezi, pe stânga, un castan gros, tot pe stânga o fațadă acoperită cu plăci de faianță și înaintezi printre două rânduri de case, dintre care în cele din dreapta sunt prăvălii, iar peste gardurile celor din stânga vezi alei mărginite de globuri argintii sau albastre în vârfurile unor bețe albe. Privești pe fereastră un pâlce de copaci și o clădire cu etaj, unde locuiesc impiegații și șeful de gară. Căruța cotește spre dreapta, printre case mai mici. Treci pe lângă procuratură și moșoniu îți spune dacă noul procuror este periculos sau nu. Intri în tutungerie, unde e o doamnă bătrână, nemțoaică; când ieși, simți mirosul de aluat franțuzesc de la plăcintăria de alături. Autobuzul coboară spre Dunăre printre porumbiști, cotește spre dreapta și trece pe lângă stadion. Înăuntru sunt mulți țigani de la Eșelnița, iar doi vaporeni vorbesc despre stofă cumpărată la Viena. Căruța înaintează greu prin zăpadă, lui Vasile îi pare rău că a intrat pe scurtătură. În colț e biserica, morminte pe iarbă și trei brazi înalți. Tot acolo, prima dintre străzile paralele care taie strada mare coborând din deal până la Dunăre. Te dai la o parte ca să coboare primii călători la stația de după podul peste Cerna, unde e și punct de control. Te apleci și privești în vârful dealului mănăstirea, aceeași pe care, văzând-o din tren, ai știut că ai ajuns. Căruța iese la asfalt și moașa îți spune că Vasile nu vine decât la joimărele. Vezi grădini inundate la confluența dintre râu și fluviu, cu o barcă în fața unei case. Intri cu Nelu în frizerie, unde e mai răcoare, pe Nelu îl bărbierește Dănilă, prieten

din sat. Cam bate vântul, e o zi rece, totuși cobori pe chei și privești pescarii înșirați de-a lungul balustradei. Îți alegi o bancă ferită de soare, te uiți cum trec mașini la sârbi, pe un drum săpat în deal, și cum vine vaporul de la Turnu-Severin. Te urci și tu, cu tata, și stai pe puntea din față privind cum lovește apa în dig. Autobuzul trece, fără să intre pe strada unde locuiește, vara, colonelul Dobre. Căruța se oprește în fața magazinului de unde aștepti să iasă Vasile de la cumpărături și calul tropotește în zăpadă.

În capul scărilor, un clopot făcut dintr-un piston de tractor. Înăuntru, un milițian și Anochi vorbind despre o femeie instalată în camerele de la poartă, unde ține cu chirie trei fete care pretind că sunt eleve, dar nu știu să spună la ce școală și vin la ele mulți băieți. Într-o zi a putut fi văzut și un bărbat pieptănându-se la oglindă. Când ies cu Anochi – el poartă o căciulă brună și palton în carouri – observ că, într-adevăr, stururile ferestrelor de la poartă sunt lăsate.

Vara, de la observatorul de pe deal vezi o stropitoare rotindu-se prin grădini. Venind acasă, intru la autoservire și cumpăr un vin de Tirol. 14 lei 20. La prânz, când îl desfund, rămân cu dopul în mână, iar sticla cât colo pe covor. Nu se sparge, dar vinul mă stropește și pe nas. Furios la culme, dau vina pe T.

Nelu e întins în coșciug. La dreapta lui, din tușa Ana a rămas puțin. Taica e încă acoperit. La stânga, prin lemnul putrezit, văd câteva oase. Muica.

O fată zveltă, în stație, la tramvai. La facultate, de serviciu. Bilete de examen. Citesc *Express*. Plan pentru luni, la muzică. Trec pe la catedră Herșcovici, Moldovan, Unghe, Hegyi, doamna Fuchs. Bărbatul ei, criză de diabet, spital, băiatul nu primește dreptul de intrare în oraș. Asistență, examen la istoria limbii române, cu Feri,

fete drăguțe, nu știu nimic. Maestrul. Eclipsă de soare. La Sorin, nu-l găsesc acasă. Lectură pe terasă, soare, stropi. Film, *Baby Jane*. Lângă mine, o femeie din popor strigă: „Dracu să ia țâța din care ai supt și cine te-a băgat în film, criminalo!“. Și: „Ce vă uitați la mine, că așa e!“. Între timp a plouat din nou. Pe drum, Jass cu o fată lungă. Acasă, știri sportive de la Paris. Anquetil se apropie cu un minut și jumătate de Gimondi. Premiile la Cannes. *Lettres françaises*. Jurnal.

Pe H. am găsit-o citind o carte despre care mi-a spus că nu e bună. Era din colecția *Meridiane* și avea în titlu cuvântul *egiptian*. Am luat-o de două ori în mână, ca să mă conving. Am vorbit puțin. Intrau mereu studenți de la fizică și de la matematică. După ce H. a stat mult de vorbă cu S., am rămas din nou singuri. Cineva a deschis ușa, a întrebat de Haivas, iar un tânăr chel a băgat capul pe ușă și s-a retras. H. s-a ridicat și credeam că vrea să dea lămuriri despre Haivas, însă a ieșit să stea de vorbă cu tânărul chel. După câțiva timp s-a întors și altceva nu-mi amintesc despre ea. S. a venit la 11, fiind de permanență la catedră. Poate să plece, i-am spus, eu oricum trebuie să rămân. Mai stă puțin și pleacă, spune. De fapt, a rămas și după ce am plecat. Între timp, a ieșit de două ori. A stat de vorbă cu H., cu voce scăzută, ca să nu mă deranjeze, și i-a arătat, ferindu-se de mine, ceva femeiesc ce-și cumpăraseră. Am întrebat-o dacă a văzut casa care a ars. A răspuns da. Apartamentul aparținuse profesoarei Oniga, tocmai îl vânduse, dar mai locuia în el, cei de la etajul de deasupra, nepoții avocatului Ghimicescu, erau acasă însă dormeau adânc, fuseseră la un banchet. Nepotul ei, al lui S., a aflat printre primii. Nepoții avocatului au coborât în pijama când au văzut că arde, nu s-a salvat aproape nimic. Numai niște fotolii pe jumătate arse, am spus. Este într-adevăr posibil ca un incendiu să fie provocat de un fier de călcat lăsat în priză, i s-a întâmplat chiar ei anul trecut când a rugat-o pe o femeie din curte să-i calce niște rufe iar aceasta, plecând, a uitat fierul în priză. Când s-a întors acasă, a simțit de la ușă miros de ars, cărămida de sub fier era

încinsă, scaunul începuse să se înnegrească. A scos fierul în curte și l-a lăsat până seara să se răcească, după aceea l-a înapoiat vecinei de la care îl împrumutase, nu era fierul ei, dar ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost cărămida și fierul s-ar fi încins pe scaun!? Și tocmai în ziua aceea, pentru prima dată, se gândise să aducă din curte o cărămidă! Tot așa, într-o zi, aprinzându-și țigara, a văzut o lumină neobișnuită în dreptul ferestrei și când colo era perdeaua, se aprinsese de la chibrit. Chestionată de M., i-a răspuns că nu știe dacă fierul s-a stricat, n-a întrebat-o pe vecină. Mai târziu, când veniseră C., U. și K. și plecaseră M. și H., le-a spus că le-ar arăta ceva dacă ar fi numai între ele. Le pot lăsa singure, am spus, dar până să ies a deschis cutia și nu era decât o pereche de pantofi. A mai stat de vorbă cu K. despre biletele de examen. La fizică ajung două subiecte pentru că textele sunt grele. A văzut filmul cu Jean Marais care nu-i face nici o impresie ca bărbat. M. s-a așezat la masă, a discutat cu K. probleme ale organizației de partid. Traduce rezumate ale celor de la geografie și nu știe ce înseamnă clisură. Le-am tradus și eu două, am spus. Unul descoperise din punct de vedere științific că prin mijlocul Timișoarei curge un râu canalizat. Conținutul lucrărilor lor poate fi citit sub bolta de la poarta muzeului, unde se găsesc informații despre oraș. Fac și ei ce pot, am întors-o, nu-i așa de simplu să te ții de lucrări. M. a fost de acord. După părerea ei, obligația de a scrie lucrări științifice ar trebui scoasă din normă. A văzut un film francez foarte plăcut, *Fifi înari-patul*, dar nu se duce la filmul cu Jean Marais. Fac peste vară, ea, fetița și soțul, o excursie în Polonia, Cehoslovacia și Ungaria. Cinea a întrebat-o dacă plătesc prețul întreg pentru fetiță și a răspuns că da. U. a vorbit numai despre biletele de examen. K. a vorbit puțin. A fost ieri la două filme, cel cu Jean Marais și *În genunchi mă întorc la tine*. C. m-a întrebat dacă eu am primit florile de pe masă. M-a bârfit cu T. la cantină, cu privire la faptul că am devenit vorbăreț. I-a plăcut foarte mult filmul cu Jean Marais și mai ales el, mult mai frumos decât pe vremea când îl juca pe Traian și avea

urechi mari. Îl visează noaptea și o întreabă soțu' dacă nu cumva ar vrea să fie măritată cu Jean Marais.

Nori pe tot parcursul. Mare aglomerație la troleibuz. Telefoniez la minister de la cabina din colț. Urc la Ion, vine și Valerica, mă schimb și plec la Mihai cu tramvaiul 26. Găsesc greu drumul printre blocuri. Îi citesc comentariile și zice că e bine. Mâncăm fructe. Vorbește la telefon cu Țuți și cu Marina. Ne cheamă Ion și ne invită la o plimbare în afara orașului. Când ajungem, ne spune că va ploua și nu ne mai plimbă. E necăjit din cauza garajului interzis și a amenzi. Vedem un film rusesc melodramatic. Mihai pleacă și ne culcăm. Mă duc la minister, iau informații despre bursa în Franța și despre ce mă rugase doamna Pârlog. Primesc cameră la hotel pentru trei nopți. Mă duc la biblioteca Academiei, îl întâlnesc pe Mihai, nu găsesc nimic din ce caut, citesc puțin din Henry James. Îmi vine o idee despre banalitate pe care i-o citesc lui Mihai în *fumoir*. Mă duc la minister să las programul pentru Franța, bătut la mașină de Mihai. Nu știu ce să fac, mă duc la Ion. Îmi iau lucrurile și mă duc la hotel, unde-l aștept pe Mihai. Mergem la grădina *Cina*, vorbim despre Gimondi până când apare Tudor Țopa. Bem bere și mâncăm, Tudor nu, nu îi este foame, de fapt pentru că nu are bani. Discutăm, mai mult Tudor și cu mine, despre literatură, dacă se mai pot găsi resurse în limitele ei actuale, el zice că da, eu că nu. Suntem de mai multe ori întrerupți de Teodor Păcă, prieten al lui Tudor, care bea la o masă vecină cu Ilarion Ciobanu, actorul de cinema. Păcă, nu Ciobanu, puternic, cam patruzeci de ani, cu barbă. Îi spune lui Tudor găinar, fiindcă a plecat de la masa lor ca să stea cu prieteni din provincie. De fiecare dată e mai beat, îngene-nunchează sarcastic în fața noastră, iar ultima oară îmi răstoarnă un pahar cu bere pe hainele cu care vreau să mă duc în Franța. Îl întreabă pe Mihai dacă are „criterii”, probabil bani, evităm răspunsul, el nu insistă. Plecăm, fără Păcă, la cafeneaua *Union* unde am întâlnire cu *popa* la zece și un sfert. Apare cu Mihai Mitrea Celarianu,

venind de la concertul dirijat de Paul Popescu. Cam tot atunci sosește Cornel Mețianu cu nevasta, dar stau la altă masă și numai la plecare trec pe la noi. Pe mine mă recunosc de astă iarnă. Tudor, Mitrea, popa vorbesc despre Enescu, Rameau, Britten, Kempf, în general despre interpretări. Enescu avea o libertate mai presus de perfecțiunea tehnică, iar Britten e un ziarist. Noi, Mihai și cu mine, tăcem. La unsprezece și jumătate Mihai și Tudor pleacă. Mut discuția pe terenul meu, viitorul, fără s-o împing prea departe. Ideile mai îndrăznețe i le atribui lui Roman. La unu și jumătate nu mai găsim ce să spunem și ieșim. Intru la hotel unde îl trezesc, dezbrăcându-mă, pe colocatar. Adorm târziu, dimineața mă scoală din somn automobilele de pe bulevard. Nu știu ce fac, apoi intru la *Patria* și văd un film. Cu o zi înainte îl căutasem pe *popa* de vreo trei ori la revista *Muzica* și fuseserăm cu Ion, după ce mai întâi pierdusem vremea privind vitrinele librăriilor și prânzisem la expresul de lângă teatrul de comedie, după aceea ne-am întâlnit în librăria Academiei, când părea că va începe să plouă, fusesem deci cu Ion să vedem expoziția cărții franceze de la Palat. Ieșind de la cinema, umblu prin oraș, vorbesc cu Valerica la telefon, mă duc la ei, vine Ion, scoate mașina de la garaj, plecăm pe magistrala Nord – Sud până la cooperativa „30 Decembrie”, unde Valerica are cunoștințe de la care primește căpșune. Ne întoarcem pe ploaie. La Batiște cobor, mă duc la hotel, mă schimb după ce mai întâi mănânc ce-mi cumpărasem la o *Alimentară* și mă odihnesc puțin, mă duc la *Union*, imediat vine și *popa*. Mihai întârzie, îi telefonez, îl scol din somn și pe la nouă apare. Urcăm la restaurant, *popa* mănâncă, bem riesling, vorbim despre Remo Germani, Antonioni, Bergman, Fellini, Godard și despre aventurile lui *popa* la Praga. Pe parcursul dintre două stații cucerește trei cehoalice și renunță la toate trei. La douăsprezece treizeci ieșim, intru în vârful picioarelor la hotel, dar sunt singur în cameră. Mă culc. Spre dimineață mă trezesc brusc. Visasem că Mihai și cu mine vom fi anchetați pentru acțiune subversivă organizată. Mă bărbieresc pe 6 Martie, îmi cumpăr bilet la

cinema, bilet de întors acasă, umblu prin oraș. Văd *Noaptea iguanei* de Huston. Nu știu ce fac, după aceea mă duc la doamna Georgescu, unde vine și Micrula. Plec la Mihai care stă de vorbă cu fosta lor gazdă de la Cluj, de acum treizeci de ani. Plecăm pe jos spre centru și rămânem până la miezul nopții în stația de la Universitate. Îmi spune că e deprimat de crize, nu se poate concentra.

Plec în cămașă și constat că s-a făcut frig. Mă plimb pe Magheru, intru la O.N.T.-ul internațional, privesc fotografiile mișcătoare din vitrina agenției Air France, iau mașina 31 în care intră și criticul Suchianu, șoferul e țigan cu ceas de aur, îi salută cu mâna pe milițieni, cobor la piața din fața fostului parc Stalin. Mă îndrept spre parc, dar începe să plouă. Mă adăpostesc în cabina de sticlă a stației. Privesc cum trec automobilele pe șosea. O femeie îi telefonează fratelui ei, portar la o fabrică. Din greșeală i se dă altă poartă. Vorbește în sfârșit cu frate-său despre niște întâlniri ratate, îi face invitații pe care fratele le refuză, probabil stingherit. Fetița, de vreo unsprezece ani, insistă să vorbească cu unchiu-său. La sfârșit femeia îi explică fetei că unchiul nu vrea s-o lase pe bunica să vină la ele. Pleacă prin ploaie. Ploaia stă și mă îndrept spre parc. Privesc fântâna țâșnitoare și statuile cu Ștefan Gheorghiu, stau pe o bancă la malul lacului, privesc caiacele care vin și se opresc sub o salcie. Trece o barcă, încet, cu doi bărbați tineri în ea. Unul vâslește, celălalt strânge iarba de pe apă. Mă ridic și ies din parc în dreptul restaurantului *Pescăruș*. Merg pe șoseaua Jianu, trec de stația unde coborâsem și privesc vilele de pe partea dreaptă, cum înaintezi spre oraș. La Piața Victoriei mă urc în troleibuz. Probabil mănânc, după aceea, cu altă mașină, mă duc spre piața Buzești. Între timp începe să plouă, când cobor toarnă. Mă ajunge din urmă Mihai, care nu reușește să-și pună pelerina, și intrăm uzi leoarcă în cinematograf. Îi cumpăr bilet și lui Ion. Dar el nu vine. Vând biletul și, făcând pe grozavul, insist să-l dau mai ieftin ca să nu primesc prea mult, neavând rest de înapoiat. Rulează *Aventura*, de Antonioni. În dreapta mea – Mihai, miop, ceruse bilet în față – se

așază o tânără doamnă fină, drăguță, puțin timidă. Stă lângă ea un student în cămașă albă, simpatic. În timpul filmului se drăgostesc. La ieșire, tânărul o însoțește, dar nu-și vorbesc. În fața cinematografului o așteaptă un domn cu servietă, împreună cu care pleacă la braț. Intrăm un minut peste drum, unde se dispută un campionat de volei pe cartier. Intrăm într-un bufet aglomerat și mâncăm din picioare o plăcintă cu brânză. Un fost profesor de română, foarte beat, se leagă de meseni, citând versuri și făcând comparații stelare. Ei, jigniți de superioritatea lui culturală, îl resping cu brutalitate, iar el se supără. Plecăm spre centru, intru la hotel, îmi iau lucrurile, mergem la cafeneaua *Union*. Îi povestesc lui Minai despre nereușita încercării mele de a scrie un fragment erotic, despre seriozitatea cu care l-am scris și, prima dată, râdem cu poftă.

9 iulie. Examen cu matematica, fără frecvență. Doi căzuți, din șase. Un fragment tulburător de Nicolae Breban. Întâlnire întâmplătoare cu Kovacs, camaradul meu de arme, pe Carmen Sylva. Vorbim despre televizoarele „Național” și cum i-au mâncat ploșnițele în tabără. Mureșul era la două sute de metri, dar n-a fost cald.

Septembrie. De câteva zile mă plimb melancolic, ca la liceu. Acasă sunt privit lung, am trecut de vârsta când tinerii sunt convinși de iminența unui falnic viitor, am o ocupație ridicolă, nu mă mai interesează nici noul, nici vechiul roman și mai ales nu mă trage inima să mă apuc de ceva. Există în mine o lingoare care-mi estompează defectele. Roman insistă să rămân la Paris, iar eu stau pe gânduri, deși știu că am să mă întorc. Nu m-aș descurca.

Cum îmi văd viitorul. Nu-l văd nicicum. Am să pot publica, n-am să pot? Am să scap de serviciu, n-am să scap? Am să fiu deprimat și neliniștit. În centrul vieții o să fie Corina. Dar ea se mărită și pleacă, T se poate îmbolnăvi, Mihai sau Roman pot să moară, mă pot târî până la sfârșit în servicii penibile, pot să nu mai fiu în stare de nimic.

Am crescut în ambianța barocă dintre Piața Unirii și cartierul Fabric, cu nostalgia unui baroc mai autentic, pe linia Viena, Praga, nordul Germaniei, Scandinavia. Cu nostalgia unui alt timp, pe la o mie nouă sute și ceva.

Pragul e moartea lui Nelu. Până atunci, știam că ne-am născut pentru a fi cândva fericiți, onorați și fizic nemuritori. Acum știu că ne-am născut ca să murim. Și T o să moară, până și Corina, peste nu mult timp.

M-a trezit mama la șase și jumătate. M-am sculat, m-am spălat, m-am îmbrăcat, am băut ceai cu biscuiți, m-am bărbierit, am plecat. La tramvai erau fete din anul doi muzică, de anul trecut. Unele s-au urcat în vagonul în care urcasem și eu, altele în celălalt. În tramvai am întâlnit-o pe dactilografa de la Filologie. Am coborât amândoi la *Maria*. Am intrat în secretariat, am căutat sală, am vorbit puțin cu Luican din anul trei. Am făcut prima oră, în pauză am vorbit cu șefa de cabinet, am făcut a doua oră. Am plecat prin parc, am sunat și intrat la Sorin, am stat de vorbă cu Micu, am ascultat un disc cu Adamo, a venit Sorin cu o cunoștință, am plecat. Am intrat la stofe, la cravate, la ziare, am ajuns acasă. Mi-am schimbat hainele, am prânzit, am citit *L'Equipe*, din *L'Écume des jours*, din *Exercices de style*, am ieșit în curte, m-am jucat cu Corina. Am intrat în casă, am citit *Sportul popular* și din *Scânteia*, din *Drapelul roșu*, m-am culcat cu T, am dormit, ne-am sculat, am ascultat „Europa liberă”, am lucrat la *Problema creației în „Portretul unui necunoscut”*, am copiat un fragment literar scris de mine, a venit Roman, am stat cu el pe terasă, i-am dat *Lettres françaises* și *Dictionnaire de l'architecture contemporaine*, am văzut la televizor primul episod din *Insula șerpilor*, serial german polițist, între timp a venit Plăvanu, a plecat. Am cinat, m-am îmbrăcat, am plecat la Tavi Gog, am văzut ultimele tablouri pictate de Edith, am plecat cu ei, pe scară ne-am încrucișat cu profesorul